

RECERCA

RECERCA

46

COM LLEGIR LA PARAULA DE DÉU

«COM LLEGIR LA PARAULA DE DÉU?»

Fra Eduard Rey

Conrad de Marburg és el primer testimoni que tenim sobre la vida de santa Isabel d'Hongria, patrona de l'Orde Franciscà Seglar. En la carta que va enviar al Papa poc després de la mort de la santa, diu que aquesta es passà l'últim dia de la seva vida comentant episodis de l'Evangeli. Entre d'altres, es va aturar especialment en la resurrecció de Llàtzer i en les vegades que Jesús havia plorat. Malgrat que, com a dona, possiblement no sabia llegir gaire, s'havia amarat de l'Evangeli d'una manera tal que, en els seus darrers moments, era el seu únic pensament i la seva única conversa. També sant Francesc, en el moment de morir, recita el salm que comença *El meu crit implora l'ajut del Senyor...* i fa alguns gestos simbòlics, com el de partir el pa, tots trets de l'Evangeli.

Aquests detalls ens mostren fins a quin punt la vida dels nostres sants va estar impregnada de la Paraula de Déu. I és que una fe que no s'alimenti d'aquesta Paraula és una fe que va quedant anèmica, sense forces, que potser no s'extingeix, però tampoc no es renova.

En l'època de Sant Francesc, la lectura de l'Esriptura es feia a través del que anomenem la *Lectio divina*. És una manera de llegir que actualment s'està tornant a recuperar. Fins i tot el Sant Pare l'ha recomanada. *Lectio divina* vol dir *lectura divina*, és a dir, d'alguna cosa que ve de Déu. La Paraula de Déu no es pot llegir de la mateixa manera que qualsevol altre llibre. El que importa no és anar passant pàgines i seguir l'argument, sinó estar disposat a descobrir tresors amagats en cada paraula, en cada frase, confiant que Déu l'ha inspirada i que en aquest mateix moment, a través d'ella, està tractant de comunicar-se personalment amb el lector creient.

Poc temps abans de sant Francesc, Guigó el Cartoixà va distingir quatre passos en la *lectio divina*. Aquests passos no són ben bé per fer-los l'un darrera l'altre. En realitat,

són com quatre maneres de posar-se davant la Paraula de Déu, que es van combinant segons un s'hi va trobant. Aquests passos són: llegir, meditar, pregar i contemplar.

Insisteixo que no són sols uns passos que es vagin succeint, sinó sobretot quatre dimensions de la lectura de la Paraula de Déu.

a. Llegir

Quan es treballa la Paraula de Déu en grup, sovint ens trobem amb textos que fan de mal llegir i de pitjor entendre. Seria molt fàcil fer una lectura selectiva, quedant-nos només amb el que ens agrada i deixant la resta. Però és justament això el que cal evitar. És important agafar el text tal com és, sense limitar-nos a allò que ens agrada o ens resulta fàcil.

Oi que, si heu tingut un fill, l'heu acceptat amb el que us agrada i amb el que no? I, si us heu casat, oi que no us heu casat només amb allò que us agradava d'aquella persona, sinó amb tota la persona sencera? Doncs igualment amb Déu: o mirem d'acceptar-lo tal com és, o la nostra fe és fantasia. I la Paraula de Déu té justament aquesta virtut: ens sorprèn, desmunta els nostres esquemes.

Preneu l'Antic Testament. A vegades és molt violent, o venjatiu, o eròtic, i ens escandalitza. A través d'aquest escàndol, Déu ens desmunta, ens vol dir que Ell ens supera i

ens vol portar per un camí que demana algun esforç més que el del simple llegir, que exigeix una implicació personal més gran per poder avançar cada vegada una mica més enllà i portar-nos per un camí que mai no s'acaba d'acabar, per on sempre es pot avançar.

Pel que sabem, sant Francesc es feia portar sempre amb ell l'evangeliari de la litúrgia. Ell no triava el que volia llegir: anava seguint les lectures de cada dia. No deia: «Mira, ara em ve de gust llegir això, ara em ve de gust llegir allò», sinó que s'adaptava a l'aliment que la litúrgia li proporcionava. Això no vol dir que no li agradessin uns textos més que uns altres, perquè en el seus escrits hi ha textos que apareixen molt i d'altres que no apareixen mai, però tenia l'interès d'anar seguint la lectura tal com li era donada, com una manera més de deixar la iniciativa a Déu.

Llegir la paraula de Déu és agafar-la tal com és. Habitualment ens centrarem en un text, però sempre serà bo situar-lo en el seu context més ample. Si llegim, per exemple, l'evangeli del diumenge, serà bo que el situem en el conjunt de l'evangeli i que llegim també els textos immediatament anterior i posterior. Això sempre il·lumina el sentit del text que tenim al davant. Després, tornant-nos a centrar en el text que volem llegir, es tracta d'intentar que quedi en la memòria: fixar-se en els personatges que hi apareixen, en els moviments que hi ha, en les paraules, gestos... sempre amb la fe que res no hi és perquè sí, que pel racó més impensat se'ns pot obrir una porta a una nova comprensió.

b. Meditar

Per a meditar un text de l'Esriptura, es necessita abans de res haver fet aquest esforç de retenir mínimament a la memòria el que hem llegit. A vegades fa molt de bé intentar repetir de memòria un text de l'Esriptura i després tornar-lo a llegir. Aleshores t'adones del que t'has deixat i et pots preguntar: Per què m'he deixat precisament això? A vegades aquest exercici és il·luminador, perquè descobreixes que precisament t'has deixat allò que et cou o que et qüestiona.

Per a meditar un text cal haver fet aquest esforç de posar-te'l una mica a dintre. Llavors meditar es pot fer de moltes maneres, però em voldria fixar almenys amb algunes. Un primer esforç que es pot fer és el de situar-se en el text, preguntar-se:

**«I jo, on em situo? Qui sóc en aquest relat? A qui m'assemblo?
I qui voldria ser?»**

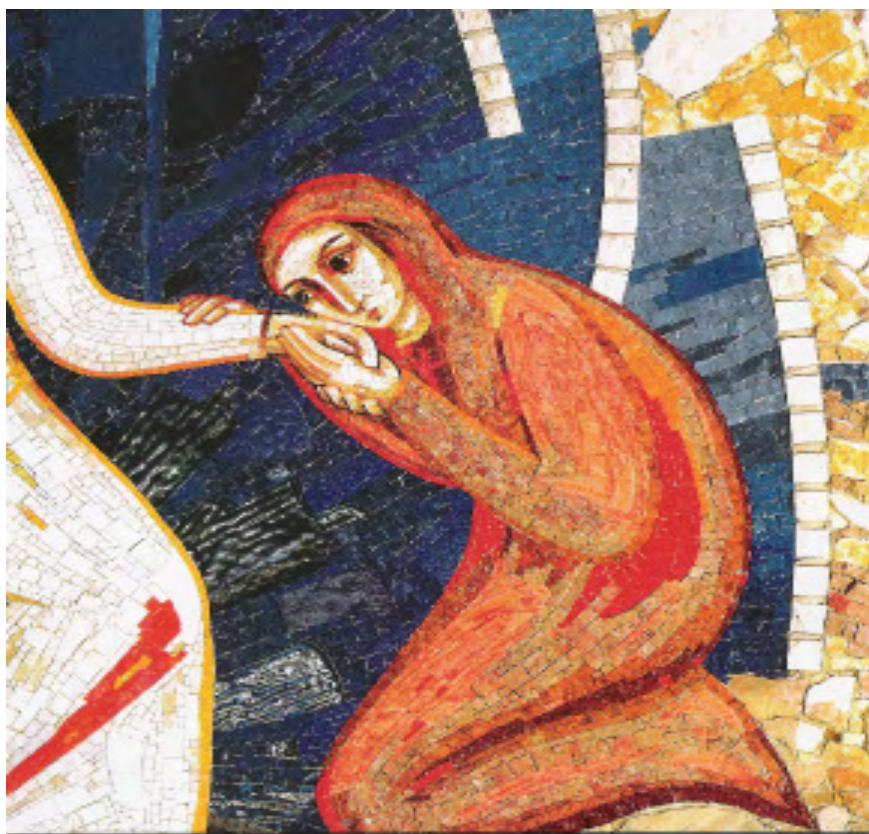
En el relat de Jesús caminant sobre l'aigua, per exemple, seré una de les persones que es queden a la riba sense embarcar-se? Seré un dels apòstols espantats davant de la tempesta? O em sento admirat perquè he viscut que Jesús estava present i era més fort que els temporals?

Esponàniament, projectem la nostra vida en el text. Cal fer-ho conscient i aprofitar-ho, perquè per aquest camí s'obre pas la veu de Déu que entra en diàleg amb nosaltres, s'adreça concretament a la nostra vida i ens suggereix les seves inspiracions. Ens simbolitzem en el text, perquè aquest pugui il·luminar la pròpia vida. Sant Ignasi de Loiola, en els *Exercicis*, ensenya a fer-ho amb la imaginació, *como si presente me hallase* (*Exercicis espirituals 114*). Aquesta forma de meditar té arrels franciscanes. Sant Francesc fins i tot tendeix a escenificar l'evangeli, com, per exemple, en el Nadal de Greccio. És clar que no tothom té la mateixa capacitat imaginativa, i que el mètode ignasià per a alguns pot ser fins i tot feixuc.

El que sí és important és buscar el propi lloc en l'escena, que no va ser escrita per informar-nos simplement dels fets esdevinguts fa dos mil anys, sinó perquè nosaltres, ara, en la fe, poguéssim trobar-nos amb el Senyor Ressuscitat.

Un altre treball que es pot fer és el de sant Francesc a l'*Ofici de la Passió*, que és una sèrie de textos dels salms (és a dir, de l'Antic Testament) enganxats pensant en la Passió de Jesús. En els textos de l'Antic Testament cal fer aquest treball: abans de situar-nos-hi, d'una manera o altra hi hem de situar Jesús. Els cristians hem conservat l'Antic Testament, amb totes les seves rareses, precisament per això, perquè l'entendem com una profecia de Jesús, i l'hem de llegir a la llum de Jesús.

Sant Pau, quan resumeix la fe que transmet, diu: *Crist morí pels nostres pecats segons les Escriptures. Fou sepultat i ressuscità el tercer dia segons les Escriptures* (1Co 15,3-4). Per als primers cristians aquesta referència a l'Antic Testament era molt important. Els Evangelis en van plens: utilitzen constantment les seves imatges, les seves paraules, els seus símbols.

Si llegim l'Evangelí tot sol, sense l'Antic Testament, no hi podem anar a fons.

En llegir, doncs, l'Antic Testament, el primer repte és el de buscar Jesús allà dintre. Quan Sant Francesc redacta l'*Ofici de la Passió*, va reunint fragments de salms en què un just perseguit es queixa a Déu, o es plany... A partir d'aquests fragments, munta el record de la Passió i la vida de Jesús. Per fer-ho més evident, de tant en tant introdueix alguna expressió del Nou Testament, com *Pare Sant*, o alguna petita modificació de collita pròpia, a través dels quals va «jesusificant» els salms, posant-los en referència a Jesús.

També la litúrgia treballa d'aquesta manera. A les vespres del diumenge, per exemple, es recita sempre invariablement el salm 109: *Oracle del Senyor al meu Senyor...* Aquest salm es feia servir en les entronitzacions dels reis d'Israel. Possiblement treien l'Arca de l'Aliança, i el rei seia a la dreta: *...seu a la meua dreta i espera que faci dels enemics l'escambell dels teus peus*. El qui va compondre aquest salm pensava en un esdeveniment polític, amb promeses militars: el rei que és entronitzat i és acollit per Déu, que es compromet a donar-li la victòria sobre els enemics en la guerra.

Nosaltres recitem ara aquest salm el diumenge, dia de la Resurrecció de Jesús. Tot ha canviat. A la creu, els enemics vençuts són la mort i el pecat. Assegut a la dreta de Déu, *Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom* (Fil 2,9). Aquell Salm de les antigues entronitzacions reials, posat en context cristià i en el dia de la resurrecció de Jesús adquireix tot un altre significat, no deslligat del que tenia abans, sinó situat a un nivell més profund. Els cristians hem conservat l'Antic Testament perquè gràcies a ell vam comprendre qui era Jesús, i els seus textos ens ajuden a aprofundir en el seu misteri.

Un altre exemple el podem trobar en la lectura d'Isaïes del Divendres Sant: *home fet al dolor i avesat al sofriment, ell portava les nostres culpes, els nostres dolors...* (Is 53). Quasi que, per meditar la Passió, aquest text és més bonic que la pròpia narració dels evangelis. Els primers cristians de seguida van interpretar que aquells textos estaven parlant de Jesús, i que ens ajudaven a anar més a fons.

En una ocasió meditàvem amb un grup el relat del *Diluvi Universal* (Gn 6-9), i una mica més i ens hi ofeguem també nosaltres, escandalitzats per aquell Déu tan salvatge, que es penedeix d'haver creat l'home i ho

destrueix tot sense misericòrdia. Si us pareu per un moment a imaginar l'escena, és realment terrible. Però curiosament fem referència a aquesta història cada vegada que bategem un infant i ningú no s'espanta. Quan fem la benedicció de l'aigua diem: *Vós, Senyor, amb les aigües del diluvi vau ofegar el mal i vau permetre que sobrevisqués el bé*. El baptisme es presenta així com una mena de Diluvi personal, que ofega el mal i ens posa en l'Arca de l'Església perquè ens porti cap a la salvació (encara que a vegades ens sembli que va simplement a la deriva). Jesús va passar el seu Diluvi el Divendres Sant, quan va navegar sobre les aigües del mal i de la mort amb l'Arca de la Creu, i va crear un món nou amb la seva Resurrecció. Llegir en cristià l'Antic Testament demana un esforç d'imaginació, que l'Església ha fet durant dos mil anys sense defallir. Cal saber-hi encabir Jesús, o els sagraments, o la vida de l'Església.

Sant Antoni de Pàdua proposava en les seves homilies una altra manera de meditar, que consistia en fer ressonar el text. Per això

cal haver anat guardant com a tresors els diversos textos de l'Esriptura. Aleshores, en trobar-nos amb alguna imatge de l'Evangelí o d'algun altre llibre de la Bíblia, podem fer-la ressonar pel conjunt de la Bíblia, buscant els llocs on recordem que apareixia la mateixa imatge o alguna de semblant.

Els textos de les lectures dels diumenges treballen així. Fixeu-vos que la primera, de l'Antic Testament, i l'Evangelí sempre concorden, normalment a través d'una imatge que els és comú (la segona segueix un fil autònom).

Deixar ressonar un text per l'Esriptura és deixar-la que ella mateixa s'interpreti. Una imatge, una paraula, és com un brillant que es pot veure des de diferents cares. Així, a partir d'un text, deixem que ressoni tota la Bíblia que portem nosaltres a dintre, tots els tresors de l'Esriptura que hem anat guardant, i això ens il·lumina i ens porta a veure-ho d'una altra manera, renovant la nostra comprensió.

Finalment, l'altra forma de meditar la Paraula de Déu (potser la més important) és la que es fa no en l'estona de meditació, sinó en posar-la en pràctica. Això sant Francesc ho tenia molt clar: la seva manera de meditar la Paraula era fer el que diu. El germà Roger de Taizé suggeria una cosa

semblant: *Allò més petit que has entès de l'Evangelí, posa-ho en pràctica, fes-ho.* Sant Francesc, quan sent aquell evangeli que diu *aneu descalços...*, es treu les sabates, canvia el cinturó per una corda... Es tracta de fer-ho: allò que en l'Escriptura has intuït o et sembla que has entès, fes-ho, i aleshores començaràs a entendre-ho de debò. I això també és meditar la Paraula de Déu. Es tracta, per dir-ho així, de fer experiments evangèlics, comprovar que funciona. Aleshores anem entenent un text, o potser no, potser el trobem encara més sorprenent, o ens suscita nous interrogants que ens porten més a fons.

Actuar, doncs, fer la Paraula de Déu és també una manera de meditar-la, d'entrar en aquest diàleg.

c. Pregar

Ens aturem ara en la pregària, tot i que des del principi llegir la paraula de Déu ja és pregar. De fet, cal pregar abans de llegir la Paraula de Déu, per demanar l'Esperit Sant, que és el qui la va inspirar. El bisbe Casaldàliga diu que ell, quan llegeix, fa com les gallines, que piquen una mica i alcen el cap per empassar. Llegir la Paraula de Déu és una mica així: vas agafant miquetes, les medites, i les preguntes, adreçant-te a Déu a partir del que has llegit.

Amb adolescents a vegades els faig resar el Parenostre cadascú per dintre, perquè després cadascú comparteixi la frase que creu que s'adiu més a les circumstàncies presents, i d'allò en faci una pregària pròpia. És el mateix amb qualsevol text de la Paraula de Déu: mentre ens hi anem posant a dintre, o hi busquem Jesús, o el fem ressonar, ens anem adreçant a Déu. Ell ens parla amb la seva Paraula, i nosaltres responem pregant. És bo que aquesta pregària sigui espontània, que arrenqui de la nostra vida.

La Paraula de Déu, com la llavor de la paràbola, cau en nosaltres, en la nostra situació concreta, i nosaltres responem amb la pregària per poder respondre després amb la vida.

Una altra manera de pregar la Paraula de Déu és aquella dels Pares antics, anar repetint una frase que ens ha colpit, sigui perquè ens ha agradat, sigui perquè ens ha descol·locat. L'anem repetint perquè vagi com cavant a dintre nostre. A vegades és bonic adormir-se repetint un text d'aquests, i al matí ens despertem amb allò que realment ha anat quedant a dins.

També es pot anar repetint una pregària que hem fet sobre un text de la Paraula de Déu, o algun text que hem modificat una mica per fer-lo nostre. Sant Francesc sovint no cita la Paraula de Déu literalment, sinó que ho fa tal com la recorda, perquè espontàniament li va sortint. La porta tant a dintre, que no li cal buscar el text, sinó que cita tal com ell ho recorda. Els seus escrits estan plens de cites evangèliques fetes de memòria, a part de les cites literals. Són referències que van sortint sobre la marxa i que ell refà una mica a la seva manera. Això també és vàlid, si es fa amb prou humilitat i sabent que aquella paraula no és de Déu, sinó meva. Podem comprendre'ns la nostra pròpia petita frase, o pregària, per anar repetint i anar parlant a Déu.

d. Contemplar

D'entrada, contemplar ens pot semblar una cosa molt elevada, gairebé inaccessible. Però en el fons és quelcom molt simple que ha d'acompanyar tot el camí de la lectura de la Paraula de Déu. Per una banda, contemplar és tenir fe que

quan estem davant de la Paraula de Déu estem amb Jesús. Per tant, hi ha Algú que ens parla i Algú que ens mira, Algú a qui parlem i Algú a qui mirem.

Contemplar en el fons va junt amb tota la resta: estem en companyia d'Algú, a través de les paraules hem trobat una Persona que està viva i ens parla. Això és el més important i que ho acompanya tot. És l'experiència que va fer Agar, l'esclava d'Abraham, que va anomenar Déu amb un dels noms més bonics: *el Vivent que em veu* (Gn 16,14).

Contemplar és, també, transformar-se. Un monjo antic deia que *l'autèntic contemplatiu és el que és capaç de mirar-se la pecadora o l'adúltera amb la mateixa mirada de Jesús*. Contemplar, aleshores, seria apropiat-se la mirada de Jesús, trobar-lo i apropiat-te la seva mirada sobre totes les coses.

Contemplar és quelcom que passa al darrera de les paraules de la pregària, la meditació o la lectura. I té la seva arrel sobretot en el desig. Jo crec que aquesta és la gran pregunta avui dia: com podem despertar en les persones el desig de Déu? Perquè, si no hi ha el desig de Déu, en la nostra catequesi, en la nostra evangelització, de què estem parlant exactament? Hem de creure que en el fons de tota persona hi ha aquest desig. Anem confosos al darrera d'altres coses, però en el fons desitjant Déu. Però, com fer que les persones descobreixin aquest desig? Potser aquest és el gran rept, la gran incògnita. Perquè, quan hi ha aquest desig, la fe és tota ella alegria. Si no hi ha aquest desig, tot és imposició, tot és obligació, tot és llei, per més paraules boniques i actualitzades que utilitzem.

Si no hi ha el desig de Déu, la fe és feixuga, perquè no significa res. Però si s'ha descobert aquest desig, és just al revés, tot és vida.

En el fons, contemplar és desitjar, i desitjar vol dir començar a tenir el cor en allò que vindrà, saber que la veritat de les coses en aquesta vida no la tenim a mà i que hi ha quelcom que ens supera i que vindrà després. Al cementiri de Sant Martí del Montnegre hi ha una làpida amb uns versos de Màrius Torres que diuen: *Morir no és res per qui ha sabut viure./ de cara al cel amb el cor lliure.* Contemplar també és això, perdre la por a tot, i especialment a la mort. A través de l'Esriptura descobrim un desig tan gran que sabem que en aquesta vida no s'acaba de satisfer i, que, per tant, hi ha d'haver alguna cosa més enllà. Aquesta era l'actitud de sant Francesc o de santa Isabel, que morien contents, pensant que s'obria el cel per a ells. Aquesta actitud ens ha d'acompanyar tota la vida, tota la vida hem de veure el Cel obert davant nostre, com Jesús en el baptisme al riu Jordà, i creure fermament que el nostre camí, sigui curt, sigui llarg, va cap allà. La contemplació, la lectura de la Paraula de Déu, ens porta cap aquí.

I per a mi contemplar també és predicar. Fixeu-vos com predicava sant Francesc. No feia sermons, cantava. Quan el bisbe i l'alcalde d' Assís estaven barallats, no va allà a fer un sermó, envia dos frares a cantar *El Càntic del germà sol*, i compona una estrofa especialment sobre els qui perdonen... Canta. A l'exhortació que proposa que els frares facin, segons la *Regla no Butllada*, en Jaume Font li va posar música, perquè és cantable: *Temeu, honoreu, lloeu i beneïu, doneu gràcies i adoreu el Senyor Déu totpoderós...* I a les Clarisses els escriu també una exhortació cantada, text que el pare Miquel Colom, cercant de copsar el que havia de ser en l'origen, va posar en vers en català:

*Escolteu, pobrissones, del Senyor cridades,
que de molts indrets i províncies sou aplegades:
sempre, en la veritat, viviu,
i dins l'obediència moriu.
No esgarden la vida exterior,
que la de l'esperit és millor.*

També la predicació, entesa a la manera de sant Francesc, forma part d'aquest contemplar. El nostre contacte amb la Paraula de Déu ha d'anar amarant tant la nostra vida, que la nostra vida sigui predicar, tant el nostre parlar com la nostra manera de ser i de comportar-nos. Tot ha de ser una lloança a Déu i, de retruc, una predicació.

El germà Pere, de Taizé, quan jo li vaig explicar que cantava en una coral abans de ser frare, va exclamar: «Vas deixar la coral per cantar tota la vida!» La vida cristiana consisteix en això: en qualsevol circumstància, per difícil que sigui, la nostra vida pot ser una lloança a Déu, una lloança que també està cridada a *resplendir davant la gent* (cf. Mt 5,16).

Aquesta era la manera de predicar de sant Francesc: lloava Déu i convidava a lloar-lo.

Conclusió

Diuen que per llegir la Paraula de Déu han de caure dos segells que la tanquen. Un tanca la pròpia Paraula, que moltes vegades diu coses que no entenem. A través de tot aquest procés el fem caure. Però l'altre segell tanca el nostre cor, que no està obert realment a deixar-se sorprendre per Déu. Els dos segells, diuen, cauen a la vegada.

La Paraula de Déu ens sembla una cosa dispersa, ens costa veure-hi la unitat de fons. Però és que en el fons nosaltres també vivim dividits. Llegint la Paraula de Déu, desvelant l'Esperit que la unifica, permetem que aquest Esperit mateix també ens vagi unificant a nosaltres al voltant del desig de Déu que esdevé lloança i invitació.

I voldria acabar amb una petita pregària. No sempre la dic de la mateixa manera, però sempre la faig servir quan comencem a comentar algun text bíblic en grup: *Senyor, ara que ens disposem a escoltar i meditar la vostra Paraula, us demanem el mateix Esperit que la va inspirar, perquè ens ajudi a penetrar-la, a compartir-la, a pregar-la i a fer-ne vida. Amén.*

Bibliografia:

Dono una petita bibliografia, que no pretén ser exhaustiva, sinó que es limita a allò que conec i personalment m'ha ajudat.

En català:

ENZO BIANCHI, *Pregar la Paraula*, Col. Els Daus 89, Barcelona: Ed. Claret 1988

HILARI RAGUER, *Consells per a pregar amb els salms*, introducció al volum *Els salms*, col. Club de butxaca 63, Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat 1988, p. 7-14

RECERCA

HILARI RAGUER, *Mecanoscrit sobre els monjos de Montserrat. Qui són - Què fan - Com viuen*, Barcelona: Ed. Base 2008, el capítol sobre la *Lectio Divina* és a les p. 72-84

CASSIÀ M. JUST, *Glosses per a una relectura de la regla benedictina*, dins el volum *Regla de sant Benet*, col. El gra de Blat 34, Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat ²1989, especialment les pàgines 215- 222 sobre *L'esperit de la pregària* i 259-263 sobre *La lectura divina*

En altres llengües:

GARCIA M. COLOMBÁS, *La lectura de Dios: Aproximación a la lectio divina*, Zamora: Ed. Monte Casino 1980

ENZO BIANCHI, *Ascoltare la Parola. Bibbia e Spirito: la «lectio divina» nella chiesa*, Magnano: Ed. Qiqajon, Comunità di Bose 2008

CARLOS MESTERS, *Far ardere il cuore. Introduzione alla lettura orante della Parola*, Padova: Ed. Messaggero di sant'Antonio ²2008

In ascolto del Maestro: La lectio divina, revista *Credere oggi*, n. 156, novembre-dicembre 2006, Padova: Ed. Messaggero di sant'Antonio

DINO DOZZI, *Así dice el Señor. El Evangelio en los escritos de san Francisco*, Guipúzcoa: Ed Aranzazu 2003. El cap primer parla de la interpretació existencial de l'Escriptura de Francesc.

UMBERTO OCCHIALINI, *Lectio divina monastica e spiritualità bíblica di S.Francesco*, a AA.VV, *Parola di Dio e Francesco d'Assisi*, Assisi: Cittadella Editrice, 1982, pp: 42-63

MAURO M. MORFINO, *Leggere la Bibbia con la vita*, Magnano: Ed. Qiqajon, Comunità di Bose 1990

CAROLE MARIE KELLY, *A handful of fire. Praying contemplatively with Scripture*, Mystic, CT: Twenty-Third Publications 2001

CLAUDE ET JACQUELINE LAGARDE, *La Bible, parole d'amour*, Paris: Bayard, 2000 (trad. italiana: *La Bibbia, parola d'amore. Quando l'iniziazione cristiana guariva la parola*, Bologna: Elledici 2007